

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΜΙΚΡΕΣ ΦΩΤΙΕΣ ΠΑΝΤΟΥ

Celeste Ng

ΟΙ
ΧΑΜΕΝΕΣ
ΜΑΣ
ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΜΑΡΤΙΝΑ
ΑΣΚΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Celeste Ng, *Our Missing Hearts*, Penguin Press,
New York 2022

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μαρίνα Θέου
Προσαρμογή εξωφύλλου Δήμητρα Μηλιώρη

- © 2022, Celeste Ng
- © 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)
ISBN 978-618-03-3637-5
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83637
Κ.Ε.Π. 5667, Κ.Π. 19013

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

I

Το γράμμα φτάνει μια Παρασκευή. Σκισμένο και ξανακλεισμένο μ' ένα αυτοκόλλητο, εννοείται, όπως όλα τους τα γράμματα: *Ελέγχθηκε για την ασφάλειά σας – PACT*. Είχε προκαλέσει σύγχυση στο ταχυδρομείο· ο υπάλληλος ξεδίπλωσε το χαρτί που ήταν μέσα στον φάκελο, το διάβασε προσεκτικά, το έδωσε στον υπεύθυνό του, έπειτα στο αφεντικό. Τελικά όμως κρίθηκε άκακο και επιτράπη η αποστολή του. Δίχως διεύθυνση επιστροφής, μόνο μ' ένα γραμματόσημο Νέα Υόρκη, ΝΥ, έξι ημερών. Στην άλλη πλευρά, το όνομά του –Μπερντ– κι από αυτό μόνο ξέρει ότι το γράμμα είναι από τη μητέρα του.

Δεν ήταν ο Μπερντ εδώ και πολύ καιρό.

Σε ονομάσαμε Νόα από τον πατέρα του πατέρα σου, του είπε η μητέρα του κάποτε. Το Μπερντ ήταν δική σου ιδέα.

Μια λέξη που κάθε φορά που την έλεγε δυνατά ένιωθε ο εαυτός του. Κάτι που δεν ανήκε στη γη, ένα μικρό σβέλτο πλάσμα, με ένα φιλοπερίεργο τιτίβισμα, ένας εαυτός που στρογγύλευε στα άκρα.

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στο σχολείο. Το Μπερντ δεν είναι όνομα, είχαν πει, το όνομά του είναι Νόα. Η νηπιαγωγός, έξαλλη: Δεν μου απαντάει όταν τον φωνάζω. Ακούει μόνο στο Μπερντ.

Αφού το όνομά του είναι Μπερντ, είπε η μητέρα του. Ακούει στο Μπερντ, γι' αυτό σας προτείνω να τον φωνά-

ζετε έτσι και να πάει στον διάολο το πιστοποιητικό γέννησης. Σε κάθε φυλλάδιο που έφερνε στο σπίτι, διέγραφε με έναν μαρκαδόρο το Νόα κι έγραφε Μπερντ στη διακεκομμένη γραμμή.

Αυτή ήταν η μητέρα του: άγρια και αγέρωχη όταν το παιδί της χρειαζόταν βοήθεια.

Τελικά το σχολείο υποχώρησε, αν και μετά από αυτό, η δασκάλα έγραφε το Μπερντ εντός εισαγωγικών, σαν παρατσούκλι κάποιου γκάνγκστερ. Αγαπητέ «Μπερντ», θα σε παρακαλούσα να θυμίσεις στη μητέρα σου να υπογράψει την άδεια γονέων και κηδεμόνων. Αγαπητοί κύριε και κυρία Γκάρντνερ, ο «Μπερντ» είναι φρόνιμος και μελετηρός, αλλά πρέπει να συμμετέχει πιο ενεργά στο μάθημα. Μόνο όταν έκλεισε τα εννιά, όταν έφυγε η μητέρα του, έγινε ο Νόα.

Ο πατέρας του λέει ότι αυτό είναι για το καλύτερο και ότι δεν θα επιτρέψει πια σε κανέναν να τον φωνάζει Μπερντ.

Αν ποτέ σε φωνάζει κανείς έτσι, του λέει, πάντα να τον διορθώνεις. Θα λες: Με συγχωρείτε, όχι, δεν με λένε έτσι.

Ήταν μια από τις πολλές αλλαγές που συνέβησαν αφότου έφυγε η μητέρα του. Καινούργιο διαμέρισμα, καινούργιο σχολείο, καινούργια δουλειά του πατέρα του. Μια ολοκαίνουργια ζωή. Δες και ο πατέρας του ήθελε να τους αλλάξει ολοκληρωτικά, ώστε, αν επέστρεφε ποτέ η μητέρα του, να μην μπορεί να τους βρει, όσο κι αν προσπαθούσε.

Πέρσι πέτυχε στον δρόμο, γυρνώντας σπίτι, την παλιά του δασκάλα από το νηπιαγωγείο. Γεια σου, Νόα, είπε,

πώς είσαι σήμερα; και δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτό που διέκρινε στη φωνή της ήταν αλαζονεία ή λύπηση.

Είναι δώδεκα χρονών πια. Είναι ο Νόα τρία χρόνια τώρα, αλλά το Νόα του μοιάζει με αυτές τις μάσκες του Χάλογουιν, τόσο λαστιχένιες και άβολες που δεν ξέρει πώς να τις φορέσει.

Και τώρα, από το πουθενά: ένα γράμμα από τη μητέρα του. Ο γραφικός χαρακτήρας μοιάζει με τον δικό της – και κανείς άλλος δεν θα τον έλεγε έτσι. Μπερντ. Τόσα χρόνια μετά, ξεχνάει τη φωνή της μερικές φορές· όταν προσπαθεί να τη φέρει στη μνήμη του, ξεγλιστράει σαν σκιά που διαλύεται στο σκοτάδι.

Ανοίγει τον φάκελο με τρεμάμενα χέρια. Τρία χρόνια δίχως λέξη, αλλά επιτέλους, θα καταλάβει. Γιατί έφυγε. Πού ήταν.

Αλλά μέσα: τίποτα, μόνο μια ζωγραφιά. Μια ολόκληρη κόλλα χαρτί γεμάτη απ' άκρη σ' άκρη με ζωγραφισμένες φιγούρες στο μέγεθος ενός κέρματος: γάτες. Γάτες μεγάλες, γάτες μικρές, τρίχρωμες ή με ρίγες ή λευκό στέρνο, που κάθονται κομπές, γλείφουν τα πατουσάκια τους, χουζουρεύουν σε λιμνούλες φωτός. Απλά σκιτσάκια, σαν αυτά που ζωγράφιζε η μητέρα του στο τσαντάκι του κολατσιού του πολλά χρόνια πριν, σαν αυτά που ζωγραφίζει καμιά φορά κι ο ίδιος τώρα στα σχολικά του τετράδια. Μόνο κάτι καμπύλες γραμμές, καταλαβαίνεις όμως ότι είναι γάτες. Ζωντανές. Αυτό ήταν όλο – κανένα μήνυμα, ούτε μία λέξη, μόνο η μια γάτα μετά την άλλη, μουτζούρες

από μελάνι. Κάτι τον τοιγκλάει στο πίσω μέρος του μυαλού του, αλλά δεν είναι σίγουρος τι.

Γυρνάει τη σελίδα από την άλλη, ψάχνει για στοιχεία, η πίσω πλευρά είναι όμως κενή.

Θυμάσαι τίποτα από τη μητέρα σου; τον είχε ρωτήσει μια φορά η Σέιντι. Ήταν στο προαύλιο, πάνω στο τοιχάκι για την αναρρίχηση, η τσουλήθρα έχασκε στα πόδια τους. Πέμπτη δημοτικού, τελευταία χρονιά που είχαν μεσημεριανό διάλειμμα για φαγητό. Όλα γύρω τους ήταν πολύ μικρά, δεν ήταν για μεγάλα παιδιά. Λίγο πιο πέρα στην αυλή, έβλεπαν τους συμμαθητές τους να παίζουν κρυφτό: φτου και βγαίνω.

Η αλήθεια ήταν ότι θυμόταν, αλλά δεν ήθελε να το μοιραστεί με κανέναν, ούτε καν με τη Σέιντι. Το ότι δεν είχαν μητέρα τους έδενε, αλλά αυτό που τους είχε συμβεί ήταν διαφορετικό. Αυτό που είχε συμβεί στις μητέρες τους.

Όχι πολλά, της είχε απαντήσει, εσύ θυμάσαι τίποτα για τη δική σου;

Η Σέιντι πιάστηκε από την μπάρα πάνω από την τσουλήθρα και σηκώθηκε σαν να έκανε έλξεις.

Μόνο ότι ήταν ηρωίδα, είπε.

Ο Μπερντ δεν είπε τίποτα. Όλοι ήξεραν ότι οι γονείς της Σέιντι είχαν κριθεί ακατάλληλοι να τη μεγαλώσουν κι έτσι κατέληξε σε αυτή την ανάδοχη οικογένεια και σε αυτό το σχολείο. Ακούγονταν διάφορες ιστορίες για τους βιολογικούς της γονείς: ότι, παρόλο που η μητέρα της ήταν

μαύρη και ο πατέρας της λευκός, ήταν ένθερμοι υποστηρικτές των Κινέζων κι είχαν ξεπουλήσει την Αμερική. Κι άλλες τόσες ιστορίες ακούγονταν και για τη Σέιντι: ότι, όταν πήγαν να την πάρουν οι αστυνομικοί, εκείνη δάγκωσε τον έναν και έτρεξε ουρλιάζοντας πίσω στους γονείς της και χρειάστηκε να την απομακρύνουν με χειροπέδες. Ότι αυτή δεν ήταν η πρώτη της ανάδοχη οικογένεια, ότι την είχαν αλλάξει οικογενειακό περιβάλλον πάνω από μία φορά, γιατί δημιουργούσε συνέχεια προβλήματα. Ότι ακόμα κι όταν την πήραν από τους γονείς της, εκείνοι δεν σταμάτησαν τις προσπάθειες να ανατρέψουν τον PACT, σαν να μην τους ένοιαζε να την πάρουν πίσω· ότι τους είχαν συλλάβει και βρίσκονταν σε κάποια φυλακή. Υποπτευόταν ότι ακούγονταν ιστορίες και για αυτόν, αλλά δεν ήθελε να ξέρει.

Τέλος πάντων, συνέχισε η Σέιντι, με το που μεγαλώσω αρκετά θα επιστρέψω στη Βαλτιμόρη και θα τους βρω και τους δυο.

Ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερη από τον Μπερντ, παρόλο που ήταν στην ίδια τάξη, και δεν τον άφησε ποτέ να το ξεχάσει αυτό. Θέλει να το λέει ξανά και ξανά, ψιθύριζαν οι γονείς στο σχόλασμα με λύπη στη φωνή τους. Φταίει η ανατροφή της. Αλλά ούτε αυτή η νέα αρχή δεν μπορεί να τη βάλει στον σωστό τον δρόμο.

Πώς θα το κάνεις αυτό; την είχε ρωτήσει ο Μπερντ.

Η Σέιντι δεν απάντησε και μετά από λίγο άφησε την μπάρα και πήδηξε δίπλα του με ένα μικρό απείθαρχο άλμα. Τον επόμενο χρόνο, με το που τελείωσε το σχολείο, η Σέιντι

εξαφανίστηκε – και τώρα, στην έκτη δημοτικού, ο Μπερντ είναι πάλι ολομόναχος.

Είναι λίγο μετά τις πέντε: ο πατέρας του θα γυρίσει σπίτι σύντομα, κι αν δει το γράμμα θα αναγκάσει τον Μπερντ να το κάψει. Δεν έχουν τίποτα από τα πράγματα της μητέρας του, ούτε καν τα ρούχα της. Αφότου έφυγε, ο πατέρας του έκαψε τα βιβλία της στο τζάκι, έκανε κομμάτια το κινητό που είχε αφήσει και στοίβαξε τα υπόλοιπα πράγματά της στο πεζοδρόμιο. Ξέχασέ την, του είχε πει. Το πρωί, κάποιοι άνθρωποι που τα έβγαζαν δύσκολα πέρα τα είχαν σηκώσει όλα. Μερικές εβδομάδες αργότερα, όταν μετακόμισαν στο διαμέρισμά τους στις εστίες, άφησαν μέχρι και το κρεβάτι που κοιμόντουσαν οι γονείς του. Τώρα ο πατέρας του κοιμάται στην κουκέτα, κάτω από τον Μπερντ.

Καλό θα ήταν να κάψει μόνος του το γράμμα. Δεν είναι ασφαλές να υπάρχει οτιδήποτε δικό της τριγύρω. Και δεν είναι μόνο αυτό: όταν βλέπει το όνομά του, το παλιό του όνομα, στον φάκελο, μια πόρτα μισανοίγει μέσα του κι ένα αεράκι φυσάει στην ψυχή του. Μερικές φορές, όταν βλέπει φιγούρες να κοιμούνται κουλουριασμένες στην άκρη του δρόμου, τις παρατηρεί προσεχτικά, ψάχνοντας κάτι γνώριμο. Μερικές φορές το βρίσκει –ένα πουά κασκόλ, μια κόκκινη φλοράλ μπλούζα, ένα μάλλινο καπέλο που 'χει γλιστρήσει χαμηλά στα φρύδια– και για μια στιγμή, πιστεύει ότι είναι εκείνη. Του είναι πιο εύκολο να σκέφτεται ότι έχει φύγει για πάντα, ότι δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ.

Το κλειδί του πατέρα του γρατζουνάει την κλειδαρότρυπα, μέχρι που καταφέρνει να γυρίσει τη μαγκωμένη κλειδαριά.

Ο Μπερντ τρέχει στο υπνοδωμάτιο, σηκώνει τις κουβέρτες και χώνει το γράμμα μες στη μαξιλαροθήκη.

Δεν θυμάται πολλά από τη μητέρα του, αλλά αυτό το θυμάται: είχε πάντοτε ένα σχέδιο. Δεν θα είχε μπει στον κόπο να βρει τη νέα τους διεύθυνση, ούτε θα είχε πάρει το ρίσκο να του γράψει, αν δεν υπήρχε λόγος. Επομένως, αυτό το γράμμα κάτι πρέπει να σημαίνει. Αυτό λέει στον εαυτό του, ξανά και ξανά.

Εκείνη τους είχε παρατήσει, μόνο αυτό έλεγε ο πατέρας του.

Και τότε, πέφτοντας στα γόνατα, για να κοιτάξει τον Μπερντ στα μάτια: Αυτό είναι το καλύτερο. Ξέχασέ την. Εγώ δεν πάω πουθενά, μόνο αυτό να θυμάσαι.

Παλιότερα, ο Μπερντ δεν ήξερε τι ήταν αυτό που είχε κάνει η μητέρα του. Ήξερε μόνο ότι για βδομάδες ολόκληρες άκουγε τις πνιχτές φωνές των γονιών του στην κουζίνα, αρκετή ώρα αφότου θα 'πρεπε να 'χει πέσει για ύπνο. Συνήθως ήταν ένα κατευναστικό μουρμουρητό, που τον νανούριζε αμέσως, ένα σημάδι ότι όλα πήγαιναν καλά. Αλλά τον τελευταίο καιρό έμοιαζε περισσότερο με μάχη: πρώτα η φωνή του πατέρα του, μετά της μητέρας του, που όλο φούντωνε, ανένδοτη.

Από τότε είχε καταλάβει ότι ήταν καλύτερο να μην κάνει πολλές ερωτήσεις. Έγνεφε απλώς κι άφηνε τον πατέρα του, ζεστό και σταθερό, να τον πάρει στην αγκαλιά του.

Μονάχα πολύ αργότερα έμαθε την αλήθεια, κάποιος του τη φώναξε στο προαύλιο, ήταν σαν πέτρα στο μάγουλο: *Η μάνα σου είναι προδότρα*, του είχε πει ο Ντ. Τζ. Πιρς, φτύνοντας στα χαλίκια δίπλα από τα αθλητικά του Μπερντ.

Όλοι ήξεραν ότι η μητέρα του ήταν Άτομο Ασιατικής Καταγωγής. Σχιστομάτηδες τους έλεγαν μερικά παιδιά. Δεν ήταν και κάνα νέο. Μπορούσες να το δεις στο πρόσωπο του Μπερντ: όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που δεν ήταν ακριβώς του πατέρα του, εκείνα τα ύποπτα σημάδια, όπως το ύψος των ζυγωματικών του, το σχήμα των ματιών του. Το να είσαι ΑΑΚ, όπως υπενθύμιζαν σε όλους οι αρχές, δεν ήταν έγκλημα από μόνο του. Ο ΡΑΚΤ δεν έχει να κάνει με τη φυλή, έλεγε πάντα ο πρόεδρος, έχει να κάνει με τον πατριωτισμό και τη νοστορπία.

Αλλά η μητέρα σου υποκίνησε τις εξεγέρσεις, είπε ο Ντ. Τζ. Έτσι μου είπαν οι γονείς μου. Αποτελούσε κίνδυνο για την κοινωνία και την έβαλαν στο μάτι και γι' αυτό το έσκασε.

Ο πατέρας του τον είχε προειδοποιήσει. Οι άνθρωποι θα πούνε ένα σωρό πράγματα, είχε πει στον Μπερντ. Εσύ κοίτα να επικεντρωθείς στο σχολείο. Θα λες: δεν έχουμε καμία σχέση μαζί της. Θα λες: δεν είναι κομμάτι της ζωής μου πια.

Και το 'χε πει.

Δεν έχουμε καμία σχέση μαζί της, ούτε εγώ ούτε ο μπαμπάς μου. Δεν είναι κομμάτι της ζωής μου πια.

Μέσα του, η καρδιά του σφίχτηκε και ράγισε. Στο προαύλιο, η ροχάλα του Ντ. Τζ. γυάλιζε και άφριζε.

Όταν επιτέλους μπαίνει ο πατέρας του στο διαμέρισμα, ο Μπερντ κάθεται στο τραπέζι με τα σχολικά του βιβλία. Οποιαδήποτε άλλη μέρα, θα πεταγόταν από την καρέκλα, θα τον έπαιρνε αγκαλιά με το ένα χέρι. Σήμερα, σκέφτεται ακόμη το γράμμα, κι έτσι σκύβει πάνω από τις ασκήσεις του και αποφεύγει το βλέμμα του πατέρα του.

Πάλι χάλασε το ασανσέρ, λέει ο πατέρας του.

Μένουν στον τελευταίο όροφο σε μία από τις εστίες, δέκα σκάλες ανέβασμα με τα πόδια. Καινούργιο κτίριο, αλλά το πανεπιστήμιο είναι τόσο παλιό που ακόμα και τα καινούργια κτίρια είναι ήδη απαρχαιωμένα.

Εμείς ήμασταν εδώ προτού οι Ηνωμένες Πολιτείες γίνουν καλά καλά χώρα, λέει συχνά ο πατέρας του. Λέει εμείς και είναι ακόμη καθηγητής του πανεπιστημίου, αν και αυτό έχει πάψει να ισχύει εδώ και πολλά χρόνια. Τώρα δουλεύει στην πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη, κρατάει αρχείο, βάζει τα βιβλία στα ράφια, και το διαμέρισμα του το 'δωσαν με τη θέση. Ο Μπερντ καταλαβαίνει ότι αυτό είναι προνόμιο, ότι ο μισθός του πατέρα του είναι μικρός και τα λεφτά λίγα, αλλά δεν πιστεύει πως είναι και τόσο σπουδαίο πλεονέκτημα. Παλιά είχαν ένα ολόκληρο σπίτι με αυλή και κήπο. Τώρα έχουν έναν μικροσκοπικό κοιτώνα με δύο δωμάτια: ένα υπνοδωμάτιο που μοιράζεται με τον πατέρα του, ένα σαλόνι με μια μικρή κουζίνα στη μία πλευρά. Ένα φουρνάκι με δύο μάτια· ένα ψυγείακι τόσο μικρό, που δεν χωράει ένα όρθιο μπουκάλι γάλα. Από κάτω τους, φοιτητές έρχονται και φεύγουν· κάθε χρόνο έχουν νέους γείτονες, κι όταν επιτέλους αρχίζουν να αναγνωρίζουν μερικά πρό-

σωπα, αυτά φεύγουν. Το καλοκαίρι δεν έχει κλιματιστικό· τον χειμώνα τα καλοριφέρ καίνε στο φουλ. Κι όταν το δυσκίνητο ασανσέρ αρνείται να δουλέψει, ο μόνος τρόπος να πάνε πάνω ή κάτω είναι οι σκάλες.

Λοιπόν, λέει ο πατέρας του. Το ένα του χέρι πιάνει τον κόμπο της γραβάτας, τον λύνει σιγά σιγά. Θα ενημερώσω τον επιστάτη.

Ο Μπερντ δεν παίρνει τα μάτια του από τα χαρτιά του, αλλά νιώθει το βλέμμα του πατέρα του στυλωμένο πάνω του. Τον περιμένει να σηκώσει το κεφάλι του. Δεν τολμάει.

Η σημερινή εργασία για το μάθημα αγγλικών: Σε μία παράγραφο, εξηγήστε τι σημαίνει ο PACT και γιατί είναι κρίσιμης σημασίας για την ασφάλεια της χώρας μας. Δώστε τρία παραδείγματα. Ξέρει ακριβώς τι πρέπει να πει, το μαθαίνουν κάθε χρόνο στο σχολείο. Ο Νόμος για την Προστασία της Κουλτούρας και των Παραδόσεων της Αμερικής. Στο νηπιαγωγείο το έλεγαν υπόσχεση: Υποσχόμαστε να προστατεύσουμε τις αμερικάνικες αξίες. Υποσχόμαστε να προσέχουμε ο ένας τον άλλο. Κάθε χρόνο μαθαίνουν το ίδιο πράγμα, απλώς με πιο δύσκολες λέξεις. Σε αυτά τα μαθήματα, οι δασκάλες συνήθως κοιτάζαν τον Μπερντ όλο νόημα· κι έπειτα γυρνούσε να τον κοιτάξει κι η υπόλοιπη τάξη.

Σπρώχνει την εργασία στο πλάι και πιάνει τα μαθηματικά. Έστω ότι το ΑΕΠ της Κίνας είναι 15 τρισ. και αυξάνεται κατά 6% τον χρόνο. Αν το ΑΕΠ της Αμερικής είναι 24 τρισ., αλλά αυξάνεται μόνο κατά 2% κάθε χρόνο, σε πόσα χρόνια το ΑΕΠ της Κίνας θα έχει ξεπεράσει το ΑΕΠ της Αμερικής; Είναι πιο εύκολο όταν υπάρ-

χουν αριθμοί. Όταν μπορεί να είναι βέβαιος για το τι είναι σωστό και τι λάθος.

‘Όλα καλά, Νόα; ρωτάει ο πατέρας του, και ο Μπερντ γνέφει ναι, δείχνει το τετράδιό του με μια ασαφή κίνηση.

Έχω πολλά για το σπίτι, λέει, κι ο πατέρας του, εμφανεώς ικανοποιημένος, πηγαίνει στο υπνοδωμάτιο για να αλλάξει.

Ένα το κρατούμενο, ο Μπερντ ζωγραφίζει προσεκτικά ένα κουτάκι γύρω από το άθροισμα. Δεν υπάρχει λόγος να μιλήσει στον πατέρα του για την ημέρα του: όλες οι μέρες είναι ίδιες. Η διαδρομή ως το σχολείο με τα πόδια, πάντα ίδια. Ο όρκος, το εμβατήριο, το σύρσιμο από το ένα μάθημα στο άλλο με το κεφάλι σκυφτό, για να μην τραβήξει την προσοχή στον διάδρομο, ποτέ δεν σηκώνει χέρι την ώρα του μαθήματος. Τις καλές μέρες, όλοι τον αγνοούν· τις περισσότερες μέρες, τον κοροϊδεύουν ή τον λυπούνται. Δεν είναι σίγουρος τι τον ενοχλεί περισσότερο, αλλά για όλα φταίει η μητέρα του.

Ούτε βέβαια υπάρχει λόγος να ρωτήσει τον πατέρα του πώς ήταν η δική του μέρα. Απ’ ό,τι καταλαβαίνει, οι μέρες του πατέρα του δεν αλλάζουν: σπρώχνει το καρότσι ανάμεσα στις στοίβες, βάζει ένα βιβλίο στη θέση του και πάλι απ’ την αρχή. Στο πίσω δωμάτιο, με τα πολλά ράφια, τον περιμένει ένα ακόμη καρότσι. *Σαν τον Σίσυφο είμαι*, έλεγε ο πατέρας του, όταν έπιασε πρώτη μέρα δουλειά. Παλιά δίδασκε γλωσσολογία, λατρεύει τα βιβλία και τις λέξεις, μιλάει άπταιστα έξι γλώσσες, διαβάζει σε άλλες οκτώ. Εκείνος ήταν που έμαθε στον Μπερντ την ιστορία του Σίσυφου,

που κουβαλούσε αιώνια την πέτρα πάνω στον λόφο. Ο πατέρας του αγαπάει τους μύθους, τις άγνωστες λατινικές ρίζες κι όλες εκείνες τις μεγάλες λέξεις που θέλουν εξάσκηση για να τις πεις νεράκι. Πολύ συχνά σταματούσε στη μέση μιας πρότασης, για να εξηγήσει έναν περίπλοκο όρο, ξεστράτιζε απ' τη σκέψη του, για να ακολουθήσει ένα δύσβατο μονοπάτι, λέγοντας στον Μπερντ την ιστορία της λέξης, τις ρίζες της, ολόκληρη τη διαδρομή της, με ποιες άλλες λέξεις συγγένευε. Αποκάλυπτε τα διάφορα επίπεδα των νοημάτων της. Κάποτε και του Μπερντ του άρεσε πολύ αυτό, τότε που ήταν μικρός, τότε που ο πατέρας του ήταν ακόμη καθηγητής και η μητέρα του ήταν ακόμη εδώ και όλα ήταν αλλιώς. Τότε που πίστευε ακόμη ότι οι ιστορίες μπορούν να εξηγήσουν τα πάντα.

Τελευταία, ο πατέρας του δεν μιλάει πολύ για τις λέξεις. Έχει κουραστεί από τις ατέλειωτες ημέρες στη βιβλιοθήκη, όπου δουλεύει με προσοχή μέχρι που τα βλέπει διπλά· και επιστρέφει στο σπίτι περικυκλωμένος από σιωπή, σαν να την έχει απορροφήσει όλη από τις στοίβες με τα βιβλία, μαζί με την κρύα γλυκερή κλεισούρα και το σκοτάδι που αιωρείται από πάνω σου και που το ελάχιστο φως από τη μοναδική λάμπα κάθε διαδρόμου δεν καταφέρνει να το διαλύσει. Ούτε ο Μπερντ τον ρωτάει πια για τις λέξεις, για τον ίδιο λόγο που ο πατέρας του δεν μιλάει πολύ για τη μητέρα του: και οι δύο θα προτιμούσαν να μην τους έλειπαν τόσο όλα εκείνα που δεν μπορούν να ξαναβρούν.

Ο δωδεκάχρονος Μπερντ ζει με τον πατέρα του σε μια τρομαγμένη κοινωνία, όπου κυριαρχούν ο φόβος και η ανασφάλεια που άφησαν πίσω τους τα χρόνια της Κρίσης. Για την τήρηση της τάξης και την αποκατάσταση της ευημερίας οτιδήποτε μπορεί να θεωρηθεί αντιπατριωτικό «απομακρύνεται». Αυτό συμβαίνει και με το έργο της μητέρας του, της Μάργκαρετ, μιας Κινεζοαμερικάνας ποιήτριας που μια μέρα απλώς εγκατέλειψε τον γιο της, όταν εκείνος ήταν εννιά χρονών. Κι έτσι, ο Μπερντ μεγάλωσε αποκηρύσσοντας τη μητέρα του και τα ποιήματά της. Δεν έχει νέα της, δεν ξέρει πού βρίσκεται και δεν πρέπει να ρωτάει. Όταν όμως λαμβάνει ένα μυστηριώδες γράμμα που περιέχει μονάχα μια αινιγματική ζωγραφιά, ρίχνεται σε μια περιπέτεια για να την ξαναβρεί. Το ταξίδι του θα τον οδηγήσει στις σελίδες αμέτρητων παραμυθιών που του αφηγούνταν όταν ήταν παιδάκι, στις τάξεις ενός παράνομου δικτύου βιβλιοθηκών, στις ιστορίες παιδιών που τα έχουν απομακρύνει από την οικογένειά τους, και, τέλος, στη Νέα Υόρκη, όπου μια νέα πράξη απείθειας μπορεί να είναι η αρχή της πολυπόθητης όσο και αναγκαίας αλλαγής.

ISBN: 978-618-03-3637-5

9 786180 336375

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83637

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book